

2023 PuntBCN

per a la cultura de la trobada i el diàleg

Advertid, hermano Sancho, que esta aventura no es de ínsulas, sino de encrucijadas

Per a aquesta nova edició de PuntBCN, volem seguir l'advertiment del Quixot, en el qual ressona el vell eco d'un ímpetu: el de **ser acompanyat** en una travessa que amplii l'horitzó vital en la recerca d'alguna cosa més. La invitació del personatge de Cervantes suggereix la promesa d'una aventura comuna que s'endinsi més enllà del que coneixem. Així, volem **aprofundir en l'experiència de l'amistat** com la possibilitat per a l'obertura a una nova esperança.

El desig que mou el jo a anar més enllà dels seus dominis ja conté l'inici d'un descobriment. És més, el tancament que denuncia el Quixot a la cita que hem escollit pot reduir o minvar l'estatura humana, irreductible en el seu anhel de bé, de veritat i de bellesa. I com més es pot encoratjar aquest anhel si s'està ben acompanyat! En aquest sentit, Luigi Giussani, fundador del moviment eclesial Comunió i alliberament, sempre ha recordat que la persona reneix en una trobada viva. És a dir, només una relació personal, que tingui en compte el nostre desig de felicitat més profund, les nostres ferides més ocultes, ens pot arrencar del no-res.

Aprofundint en aquesta dinàmica relacional, **no podem obviar, tanmateix, l'empobriment que experimenten els vincles als nostres dies.** No és una qüestió menor. I en aquest sentit, si traslладem les intencions de l'escuder Sancho a l'àmbit de la vida social, el seu únic interès pel govern de l'illa amaga la temptació d'una seguretat falsa i vana, per la qual es redueix la vida allunyant-la de l'altre, que és qui pot portar allò nou i allò diferent que tant necessitem per respirar. És així com es fa callar la recerca d'aquesta "quelcom" que sense l'altre, sense ser acompanyat, no és possible descobrir.

En el món actual, després dels desastres recents com la pandèmia, les dificultats econòmiques o la guerra d'Ucraïna, per què podria ser desitjable o fins i tot necessari

implicar-se en aquesta recerca d'un "quelcom"? Igual que el cavaller de la Manxa, són moltes les circumstàncies que ens desborden: una feina que es va desconnectant de la vida personal (teletreball, hiperconnectivitat, ...), una vida social que moltes vegades es redueix a les xarxes socials, a un accés a la informació filtrat pels mitjans de comunicació i internet, espai on resulta difícil discriminar les *fake news*, en què som arrossegats per *clickbait* o dinàmiques *trending topic*. Per tot això, si es dilueix la dimensió relacional, disminueix greument el contacte amb la realitat.

Tots aquests mals no ens són aliens i veiem amb preocupació com anem renunciant a la cruïlla, a la trobada, a la veritable recerca, i optem per les illes, per l'individualisme. És cert que **la cruïlla implica complexitat, risc i presa de decisió.** Però on tot es pretén tenir sota control es fa difícil iniciar empreses on descobrir el significat profund del jo al costat d'altres. Aquest és el camí que transiten dos personatges tan diversos com Alonso Quijano i Sancho Panza.

El Papa Francesc insisteix que "l'humil empeny cap al que no coneix, no es tanca en la repetició del que controla ni tem el que és nou". Aquestes paraules s'assemblen a la provocació del cavaller de la Manxa: el Papa convida a evitar qualsevol mena de replegament sobre nosaltres mateixos, sovint motivat per la por. De la mà de qui ens atreviríem a anar a la cruïlla de la perifèria? **A PuntBCN volem descobrir i "trobar –seguint el suggeriment de Francesc– els camins i els llenguatges adequats" per continuar construint la cultura de la trobada.**

